RETTENS DOM (Anden Afdeling)

31. januar 2008 *

I sag T-95/06,

Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana, Valencia (Spanien), ved advokaterne S. Roig Girbes, R. Ortega Bueno og M. Delgado Echevarría

sagsøger,

mod

EF-Sortsmyndigheden (CPVO) ved M. Ekvad, som befuldmægtiget, bistået af solicitor D. O'Keefe og advokaterne J. Rivas de Andrés og M. Canal Fontcuberta

sagsøgt,

den anden part i sagen ved EF-Sortsmyndighedens appelkammer og intervenient ved Retten:

* Processprog: spansk.

Nador Cott Protection SARL, etableret i Saint-Raphaël (Frankrig), ved advokaterne M. Fernández Mateos, S. González Malabia og M. Marín Bataller

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 8. november 2005 af EF-Sortsmyndighedens appelkammer (sag A 001/2005) vedrørende meddelelse af EF-sortsbeskyttelse for mandarinsorten Nadorcott,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Anden Afdeling)

sammensat af dommerne N.J. Forwood, som fungerende formand, I. Pelikánová og S. Papasavvas,

justitssekretær: fuldmægtig K. Andová,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 21. marts 2006,

under henvisning til EF-Sortsmyndighedens svarskrift, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 7. juli 2006,

under henvisning til intervenientens svarskrift, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 3. juli 2006,

efter retsmødet den 4. juli 2007,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Artikel 59 i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse (EFT L 227, s. 1, herefter »basisforordningen«), som vedrører indsigelser mod meddelelse af beskyttelse, bestemmer:

»1. Enhver kan over for Sortsmyndigheden fremsætte skriftlig indsigelse mod meddelelse af EF-sortsbeskyttelse.

2. Indsigeren er foruden ansøgeren part i sagen om meddelelse af EF-sortsbeskyttelse. Indsigeren har adgang til dokumenterne, herunder resultaterne af den tekniske afprøvning og sortsbeskrivelsen som omhandlet i artikel 57, stk. 2, jf. dog artikel 88.

[…]

5. Afgørelser vedrørende indsigelser kan træffes sammen med afgørelser i medfør af artikel 61, 62 eller 63.«

2 Artikel 67, stk. 1, i basisforordningen foreskriver, at »[a]fgørelser truffet af Sortsmyndigheden i medfør af artikel 20, 21, 59, 61, 62, 63 og 66 […] kan påklages«.

3 Basisforordningens artikel 68 bestemmer:

»Enhver fysisk og juridisk person kan med forbehold af artikel 82 indbringe klage over en afgørelse, der retter sig til vedkommende, eller over en afgørelse, som, skønt den er udfærdiget i form af en afgørelse rettet til en anden person, dog berører den umiddelbart og individuelt. Parterne i sagen kan være og Sortsmyndigheden er part i appelsagen.«

4 Artikel 49, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1239/95 af 31. maj 1995 om gennemførelsesbestemmelser til basisforordningen (EFT L 121, s. 37, herefter »gennemførelsesforordningen«) bestemmer, under overskriften »Afvisning af en klage«, at »[h]vis klagen ikke er i overensstemmelse med basisforordningen, navnlig artikel 67, 68 og 69, eller nærværende forordning, navnlig artikel 45, giver appelkammeret klageren meddelelse herom og opfordrer denne til om muligt at afhjælpe de konstaterede mangler inden for en af appelkammeret fastsat frist«, og at »[h]vis klagen ikke rettidigt berigtiges, afviser appelkammeret sagen«.

5 Gennemførelsesforordningens artikel 50 vedrørende den mundtlige forhandling ved EF-Sortsmyndighedens appelkammer præciserer:

»1. Efter sagens forelæggelse indkalder appelkammerets formand hurtigst muligt appelsagens parter til mundtlig forhandling som omhandlet i basisforordningens artikel 77, idet den henleder parternes opmærksomhed på artikel 59, stk. 2, i nærværende forordning.

2. Den mundtlige forhandling og bevisoptagelsen foregår i princippet på ét og samme forhandlingsmøde.

3. En begæring om yderligere forhandlingsmøder kan kun imødekommes, hvis den er begrundet i omstændigheder, der har ændret sig under eller efter forhandlingsmødet.«

Sagens faktiske omstændigheder

6 Sagsøgeren er et forbund af foreninger af landbrugskooperativer i provinserne Alicante, Castellón og Valencia (Spanien), der samlet omfatter næsten alle lokale landbrugskooperativer i de tre provinser.

7 Den 22. august 1995 overdrog forædleren af mandarinsorten Nadorcott, N., sine rettigheder vedrørende denne sort til M. M. indgav samme dag en ansøgning om EF-sortsbeskyttelse til EF-Sortsmyndigheden.

8 Ansøgningen blev offentliggjort i *EF-Sortsmyndighedens Tidende* den 26. februar 1996.

9 Den 21. marts 1997 overdrog M. sine rettigheder vedrørende sorten Nadorcott til intervenienten og underrettede EF-Sortsmyndigheden om overdragelsen.

10 EF-Sortsmyndigheden meddelte ved afgørelse nr. 14111 af 4. oktober 2004 (herefter »tildelingsafgørelsen«) EF-sortsbeskyttelse til intervenientens sort.

11 Tildelingsafgørelsen blev offentliggjort i *EF-Sortsmyndighedens Tidende* den 15. december 2004.

12 Sagsøgeren indgav den 11. februar 2005 en klage til appelkammeret over tildelingsafgørelsen. Anbringenderne til støtte for klagen fremgik af et indlæg af 14. april 2005. Navnlig for så vidt angår formaliteten gjorde sagsøgeren i dette indlæg gældende, at meddelelsen af sortsbeskyttelse for sorten Nadorcott berørte denne umiddelbart og individuelt. For så vidt angår realiteten anførte sagsøgeren bl.a., at beskyttelsen var ugyldig, fordi den omhandlede sort savnede nyhedsværdi og fornødent særpræg.

13 Den 24. februar 2005 anmodede intervenienten om at måtte intervenere, og den 29. juli 2005 fremsatte den pågældende sine argumenter i et selvstændigt indlæg. Intervenienten gjorde gældende, at sagsøgeren ikke var klageberettiget, navnlig fordi sagsøgeren ikke var umiddelbart og individuelt berørt af tildelingsafgørelsen. Intervenienten gjorde endvidere gældende, at klagen var ugrundet.

14 EF-Sortsmyndigheden anførte i sit indlæg af 15. september 2005 indledningsvis, at klagen skulle afvises som følge af manglende klageberettigelse. Vedrørende realiteten anførte EF-Sortsmyndigheden ligeledes, at klagen skulle afvises.

15 Forhandlingsmødet ved appelkammeret fandt sted den 8. november 2005. Sagsøgeren gjorde gældende, at appelkammeret i henhold til gennemførelsesforordningens 49 forud for forhandlingsmødet skulle have opfordret sagsøgeren til at fremlægge

dokumenter, der påviser, at sagsøgerens medlemmer var umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede afgørelse. Sagsøgeren anmodede om udsættelse af sagen for at kunne vende tilbage til Spanien med henblik på at indsamle og fremlægge en fuldstændig dokumentation i den forbindelse, eller om i det mindste at få adgang til på forhandlingsmødet at fremlægge den ufuldstændige dokumentation, som sagsøgerens repræsentanter havde medbragt. Sagsøgeren oplyste, at denne dokumentation bestod af fuldmagter til at indgive klage på vegne af individuelle mandarinproducenter samt en kontrakt mellem Geslive (en organisation der er ansvarlig for at varetage og forsvare intervenientens interesser og rettigheder i Spanien med hensyn til sorten Nadorcott) og kooperativet Anecoop (medlem af en forening af kooperativer, der er medlem af sagsøgeren) vedrørende sidstnævntes betaling af vederlag for udnyttelsen af sorten Nadorcott.

16 Appelkammeret afviste ved afgørelse af 8. november 2005 (herefter »den anfægtede afgørelse«) at realitetsbehandle sagsøgerens klage, da sagsøgeren ikke var klageberettiget. Det afslog endvidere sagsøgerens begæring om at få adgang til at fremlægge dokumenter.

Parternes påstande

17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande ved Retten:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EF-Sortsmyndigheden betaler sagens omkostninger.

18 EF-Sortsmyndigheden har nedlagt følgende påstande ved Retten:

— Søgsmålet erklæres ugrundet i sin helhed.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, og subsidiært, såfremt EF-Sortsmyndigheden ikke frifindes, nedlægges der påstand om, at denne alene betaler sine egne omkostninger.

19 Intervenienten har nedlagt følgende påstande ved Retten:

— Søgsmålet erklæres ugrundet i sin helhed.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

20 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet nærmere bestemt gjort tre anbringender gældende, for det første en tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 49 og 50 samt tilsidesættelse af principperne om påpasselighed og om god forvaltningsskik, for det andet begik appelkammeret en fejl ved bedømmelsen af sagsøgerens klageberettigelse, og for det tredje tilsidesatte appelkammeret begrundelsespligten.

Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 49 og 50 samt af principperne om påpasselighed og om god forvaltningsskik

21 Det første anbringende består af to led vedrørende dels en tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 49, dels en tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 50. I forbindelse med begge led gør sagsøgeren gældende, at der ligeledes er sket en tilsidesættelse af principperne om påpasselighed og om god forvaltningsskik.

Det første led vedrørende en tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 49 samt af principperne om påpasselighed og om god forvaltningsskik

— Parternes argumenter

22 Sagsøgeren har anført, at i det tilfælde, at klagen ikke er i overensstemmelse med basisforordningens artikel 68, skal appelkammeret i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 49 give sagsøgeren meddelelse herom og opfordre denne til om muligt at afhjælpe de konstaterede mangler inden for en af appelkammeret fastsat frist. Appelkammeret har imidlertid på intet tidspunkt givet sagsøgeren meddelelse om, at forbundet ikke er klageberettiget, og det har ikke opfordret dette til at afhjælpe denne mangel. Appelkammerets adfærd er således begrundet i en urigtig fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 49.

23 For det første fremgår det efter sagsøgerens opfattelse klart af ordlyden af gennemførelsesforordningens artikel 49, at denne artikel ikke blot henviser til »åbenlyse mangler ved klagen«. Eftersom denne bestemmelse blandt disse mangler udtrykkeligt nævner afvisningsgrunden i basisforordningens artikel 68, er det ikke sandsynligt, at fællesskabslovgiveren udelukkende ville henvise til åbenlyse mangler, da en mangel,

der bevirker afvisning, aldrig er åbenlys. Uanset vanskeligheden ved at afhjælpe manglen var appelkammeret forpligtet til at opfylde forpligtelsen i gennemførelsesforordningens artikel 49, når det var muligt at afhjælpe manglen. Sagsøgeren støtter sig herved ikke kun på principperne om påpasselighed og om god forvaltningsskik, men også på den garanti, som Fællesskabets retsorden giver sagsøgeren, og som ikke kan fortolkes så strengt, som tilfældet er i denne sag. Sagsøgeren støtter sig endvidere på afvisningen af klagen under henvisning til påstanden om, at sagsøgeren ikke var klageberettiget, for at gøre gældende, at appelkammeret hverken bestrider, at der forelå en mangel, eller at den på forhandlingsmødet var i tvivl om relevante forhold ved fastlæggelsen af, om sagsøgeren var klageberettiget.

24 Sagsøgeren har for det andet bestridt appelkammerets fortolkning af formuleringen »om muligt« i gennemførelsesforordningens artikel 49. Det tilkommer ifølge sagsøgeren ikke appelkammeret at bedømme, om manglen let kan afhjælpes, og, uanset om det skulle foretage en sådan bedømmelse, var det stadig forpligtet til at anmode sagsøgeren om at afhjælpe manglen. Eftersom det tilkommer den berørte at søge den konstaterede mangel korrigeret, og ikke appelkammeret, var sidstnævnte ikke berettiget til straks at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren ville være i stand til at afhjælpe manglen. En sådan fortolkning fører til vilkårlighed, fordi udøvelsen af partsbeføjelser ville være afhængig af myndighedens opfattelse af partens evne til at udøve sin ret.

25 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at gennemførelsesforordningens artikel 49 er affattet i bindende termer, når den bestemmer, at »appelkammeret [giver] klageren meddelelse herom og opfordrer denne til om muligt at afhjælpe de konstaterede mangler«. Denne bestemmelse forpligtede således appelkammeret til at informere sagsøgeren om manglerne og opfordre forbundet til at afhjælpe disse. Appelkammeret overholdt ikke disse forpligtelser. Derimod var appelkammeret ifølge sagsøgeren ikke forpligtet til at informere forbundet om, at dette skulle fremlægge dokumenter for at afhjælpe manglen. Gennemførelsesforordningen foreskriver nemlig ikke fremlæggelse af dokumenter, som kun er et af flere midler, som parten har til rådighed for at afhjælpe den konstaterede mangel.

26 For det fjerde har sagsøgeren anført, at det forhold, at appelkammeret har informeret forbundet om de andre parters indsigelse mod, at klagen blev taget til realitetsbehandling, ikke begrunder appelkammerets manglende påpasselighed i opfyldelsen af dets forpligtelser i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 49. Appelkammeret kan ikke gøre overholdelsen af sin forpligtelse afhængig af en bedømmelse af indholdet af andre parters påstande eller alene handle, hvis parterne ikke anfører de mangler, der henvises til i gennemførelsesforordningens artikel 49. Nærværende sag er ikke »en privatretlig sag«.

27 For det femte har sagsøgeren anført, at appelkammeret har overset klageprocedurens administrative karakter, da det fastslog, at det ville foregribe afgørelsen vedrørende et forhold, der var genstand for tvist mellem parterne, hvis det tillod sagsøgeren at afhjælpe sin manglende klageberettigelse. Sagsøgeren har påpeget, at afvisning af sagen er et grundlæggende processpørgsmål, som organet, til hvilket klagen er indgivet, skal efterprøve ex officio. Det er derfor uden betydning, om en manglende klageberettigelse er gjort gældende af parterne.

28 Endelig har sagsøgeren for første gang i retsmødet ved Retten anført, at det eneste dokument, forbundet modtog fra appelkammeret forud for forhandlingsmødet, var en afgørelse om udsættelse af sagen af 27. juni 2005, ifølge hvilken appelkammeret med forbehold af den endelige afgørelse ikke fandt, at klagen var åbenbart ugrundet. Sagsøgeren har gjort gældende, at forbundet på baggrund af den afgørelse og det forhold, at gennemførelsesforordningens artikel 49, stk. 1, ikke blev anvendt, havde en berettiget forventning om, at dets klageberettigelse var klarlagt forud for forhandlingsmødet.

29 EF-Sortsmyndigheden har anført, at den af sagsøgeren anførte fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 49 ikke er holdbar. Eftersom det er vanskeligt at afhjælpe manglende klageberettigelse, er det EF-Sortsmyndighedens opfattelse, at henvisningen i gennemførelsesforordningens artikel 49 til basisforordningens artikel 68 alene vedrører berigtigelse af udelukkende formelle fejl. Da sagsøgeren endvidere under den skriftlige forhandling har besvaret intervenientens påstande om, at sagsøgeren ikke er umiddelbart og individuelt berørt, er sagsøgerens klageberettigelse blevet til et »spørgsmål vedrørende realiteten«. Det var derfor ikke nødvendigt for

appelkammeret at søge denne mangel korrigeret som en formel fejl. Hertil kommer, at hvis man accepterede fuldmagter fra individuelle producenter, ville det ifølge EF-Sortsmyndigheden svare til, at man tillod en ny part at blive del i sagen, uagtet at klagefristen var udløbet. Da sagsøgeren har indgivet klagen i eget navn, kan forbundet ikke i forhandlingsmødet påberåbe sig procesfuldmagter fra individuelle producenter, der ikke er direkte medlemmer af dettes organisation.

30 Ifølge intervenienten var appelkammeret ikke forpligtet til indledningsvis at prøve, om det fremgik af de af sagsøgeren fremlagte dokumenter, at sagsøgeren var klageberettiget. Det påhvilede sagsøgeren at påberåbe sig sin klageberettigelse og at fremlægge passende dokumentation herfor. Ifølge gennemførelsesforordningens artikel 49 påhviler det appelkammeret at prøve, om denne formelle betingelse er overholdt, men det påhviler ikke appelkammeret at prøve, om sagsøgeren rent faktisk er klageberettiget.

— Rettens bemærkninger

31 Med dette led i sit anbringende har sagsøgeren foreholdt appelkammeret, at det dels ikke meddelte sagsøgeren, at det ikke fandt, at forbundet var klageberettiget, dels ikke opfordrede det til at dokumentere sin klageberettigelse.

32 For det første skal det prøves, om appelkammeret, som påstået af sagsøgeren, har tilsidesat gennemførelsesforordningens artikel 49, stk. 1. Det skal i den forbindelse indledningsvis bemærkes, at denne bestemmelse pålægger appelkammeret dels at prøve, om klagen er i overensstemmelse med basisforordningens og gennemførelsesforordningens bestemmelser, dels at give klageren meddelelse om konstaterede mangler samt opfordre denne til om muligt at afhjælpe de konstaterede mangler inden for en af appelkammeret fastsat frist.

33 For så vidt angår forpligtelsen til at prøve, om klagen er i overensstemmelse med basisforordningens og gennemførelsesforordningens bestemmelser, skal opmærksomheden henledes på, at ifølge de andre sprogudgaver af gennemførelsesforordningens artikel 49, stk. 1, skal klagen være i overensstemmelse med alle bestemmelser i de to forordninger, mens appelkammeret ifølge den franske og den græske udgave alene skal prøve, om klagen er i overensstemmelse med basisforordningens artikel 67, 68 og 69 samt gennemførelsesforordningens artikel 45. Da det imidlertid på grund af nødvendigheden af en ensartet fortolkning af fællesskabsforordningerne er udelukket, at en bestemmelses ordlyd betragtes isoleret, og da det i tvivlstilfælde kræves, at fortolkningen og anvendelsen sker i lyset af udgaverne på de andre sprog (jf. Domstolens dom af 17.10.1996, sag C-64/95, Lubella, Sml. I, s. 5105, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis), finder Retten, at den franske og den græske udgave af gennemførelsesforordningens artikel 49, stk. 1, ikke tillægger denne passus en anden betydning end de øvrige sprogudgaver, og at de skal fortolkes og anvendes i lyset af udgaverne på de andre sprog (jf. herved Domstolens dom af 27.2.1997, sag C-177/95, Ebony Maritime og Loten Navigation, Sml. I, s. 1111, præmis 29-31).

34 For så vidt angår den dobbelte forpligtelse til både at give meddelelse om en mangel og opfordring til afhjælpning heraf skal det for det første bemærkes, at det fremgår af den tyske, engelske, danske, spanske, italienske og nederlandske udgave af gennemførelsesforordningens artikel 49, stk. 1, at formuleringen »om muligt« gør forpligtelsen til at give meddelelse om en mangel og opfordring til afhjælpning heraf betinget af, at det er objektivt muligt at afhjælpe de konstaterede mangler. Denne bestemmelse forpligter således i modsætning til det af sagsøgeren anførte appelkammeret til at foretage en bedømmelse af sagsøgerens mulighed for at afhjælpe manglen med henblik på alene at opfordre til berigtigelser, der er mulige. Da formålet med forpligtelsen i gennemførelsesforordningen til at give meddelelse om en mangel og opfordring til afhjælpning heraf nemlig er at gøre det muligt for klageren inden for en fastsat frist at afhjælpe de mangler, som appelkammeret har konstateret, skal det være muligt at afhjælpe de nævnte mangler. Som EF-Sortsmyndigheden og intervenienten har gjort gældende, er det imidlertid ikke muligt at afhjælpe en manglende klageberettigelse.

35 Gennemførelsesforordningens artikel 49, stk. 1, betegner i øvrigt det, der skal afhjælpes, som »irrégularités« på fransk, »Mängel« på tysk, »deficiencies« på engelsk,

»irregolarità« på italiensk, »mangler« på dansk og »irregularidades« på portugisisk, hvilket peger i retning af, at der henvises til berigtigelse af formelle fejl (jf. f.eks. anvendelsen af disse betegnelser i regel 9, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13.12.1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303, s. 1) og artikel 10, stk. 1, og 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2245/2002 af 21.10.2002 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 om EF-design (EFT L 341, s. 28)). På samme måde henviser betegnelserne »rectifié« på fransk, »berichtigt« på tysk, »berigtiges« på dansk, »rettificato« på italiensk og »regularizado« på portugisisk, der anvendes i gennemførelsesforordningens artikel 49, stk. 1, andet punktum, snarere til formelle fejl (jf. f.eks. regel 53 i forordning nr. 2868/95 og den franske, tyske og danske betegnelse i artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 2245/2002), og ikke til en begæring om at fremlægge yderligere argumenter eller bevismidler, som en part ikke allerede har fremsat, og som vedrører væsentlige elementer med hensyn til realitetsbehandlingen af den pågældendes klage, som f.eks. klageberettigelse.

36 Det må således konstateres, at appelkammeret ikke var forpligtet til i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 49, stk. 1, at opfordre sagsøgeren til at afhjælpe den af appelkammeret konstaterede manglende klageberettigelse, da der herved er tale om en sådan væsentlig mangel, der ikke kan »berigtiges«, således som udtrykket er anvendt i bestemmelsens andet punktum, og som ikke kan afhjælpes.

37 For det andet må det konstateres, at forpligtelsen til at give meddelelse er forbundet med forpligtelsen til at opfordre klageren til at afhjælpe mangler, som det er muligt at afhjælpe. Eftersom gennemførelsesforordningens artikel 49, stk. 1, forpligter appelkammeret til at kontrollere, om klagen er i overensstemmelse med alle bestemmelserne i basis- og gennemførelsesforordningen, ville det nemlig i modsat fald være forpligtet til at give meddelelse om alle problemer vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling, herunder problemer, der ikke kan afhjælpes, hvilket ville være i strid med bestemmelsens formål som fremstillet ovenfor i præmis 34. Selv om meddelelse om et problem — der ikke kan afhjælpes — vedrørende klagens antagelse til realitetsbehandling i særlige situationer kan tjene til at beskytte en klager mod en afgørelse, der er baseret på en begrundelse, der ikke har været genstand for drøftelse, vil en sådan generel forpligtelse til at give meddelelse oftest være belastende for appelkammeret og samtidig virkningsløs, da klageren ikke kan afhjælpe problemet.

Endvidere skal bemærkes, at spørgsmålet om sagsøgerens klageberettigelse i denne sag allerede var rejst af parterne og dermed en del af tvisten.

38 Sagsøgeren har siden begæringen om intervention af 24. februar 2005 været bekendt med dette problem, således at en meddelelse fra appelkammeret ikke længere var nødvendig for, at sagsøgeren kunne tage stilling til problemet. I sit indlæg af 14. april 2005 reagerede sagsøgeren nemlig på intervenientens påstande og angav grundene til, at forbundet efter sin egen opfattelse var klageberettiget. Intervenienten præciserede endvidere i sit indlæg af 29. juli 2005 sine argumenter for sagsøgerens manglende klageberettigelse, og EF-Sortsmyndigheden har ligeledes i sit indlæg gjort gældende, at sagsøgeren ikke var klageberettiget.

39 Desuden er henvisningen i gennemførelsesforordningens artikel 49, stk. 1, til basisforordningens artikel 68 i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, ikke til hinder for denne fortolkning, fordi der ligeledes i forbindelse med gennemførelsen af denne bestemmelse kan opstå problemer af formel karakter, der kan afhjælpes. Som eksempel kan nævnes, at bestemmelsen indfører en klageadgang for juridiske personer, som derfor i henhold til basisforordningens artikel 82 er forpligtet til at angive deres hovedsæde eller forretningssted eller den befuldmægtigedes bopæl. Hvis en sådan angivelse er udeladt, er appelkammeret forpligtet til at give klageren meddelelse om denne mangel og opfordre den pågældende til afhjælpning.

40 Det følger heraf, at appelkammeret ikke har tilsidesat gennemførelsesforordningens artikel 49, stk. 1, ved ikke at give sagsøgeren meddelelse om, at det ikke fandt, at sagsøgeren var klageberettiget, og ved ikke at opfordre sagsøgeren til at afhjælpe denne mangel.

41 Hvad for det andet angår den påståede tilsidesættelse af principperne om påpasselighed og om god forvaltningsskik bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremført andre omstændigheder til støtte for, at disse principper er tilsidesat, end at appelkammeret

ikke gav forbundet meddelelse om, at det havde konstateret, at sagsøgeren ikke var klageberettiget og ikke havde opfordret forbundet til at afhjælpe denne mangel. Eftersom det imidlertid fremgår af navnlig præmis 34-40 ovenfor, at appelkammerets adfærd var i overensstemmelse med kravene i gennemførelsesforordningens artikel 49, stk. 1, har det ikke tilsidesat principperne om påpasselighed og om god forvaltningsskik.

42 Hvad endelig angår det af sagsøgeren anførte vedrørende forbundets berettigede forventning om, at dets klageberettigelse var tilstrækkeligt klarlagt forud for forhandlingsmødet, bemærkes, at sagsøgeren først har fremført dette argument i retsmødet for Retten. Afgørelsen om udsættelse af sagen af 27. juni 2005, som sagsøgeren påberåber sig til støtte for sin berettigede forventning, blev imidlertid vedtaget som svar på en anmodning fra intervenienten om ophævelse af den opsættende virkning af sagsøgerens klage over tildelingsafgørelsen. Det bemærkes, at denne afgørelse ikke blev truffet af appelkammeret, men derimod af et særskilt udvalg med kompetence til at ophæve den opsættende virkning af klager, der desuden ikke var sammensat af de samme medlemmer som appelkammeret. Udvalget bemærkede endvidere i punkt 10 i sin afgørelse, at det på sagens daværende stadie var vanskeligt at bedømme, om sagsøgerens klage til appelkammeret var begrundet, navnlig fordi intervenienten endnu ikke havde indgivet sit interventionsindlæg. Det udtalte herefter med forbehold af appelkammerets endelige afgørelse, at det på det daværende stadie ikke kunne konkluderes, at klagen var åbenbart ugrundet. Det fremgår heraf, at udvalget hverken foretog en specifik bedømmelse af, om sagsøgerens klage kunne antages til realitetsbehandling, eller henviste til en sådan afgørelse fra appelkammeret. Udvalget tog endvidere forbehold for den endelige afgørelse. Det må under disse omstændigheder fastslås, at denne afgørelse ikke kunne give anledning til berettigede forventninger for sagsøgeren angående forbundets klageberettigelse ved appelkammeret. Som følge heraf må dette argument forkastes.

43 Det følger heraf, at første led må forkastes.

Det andet led vedrørende en tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 50 samt princippet om påpasselighed og om god forvaltningsskik

— Parternes argumenter

44 Sagsøgeren er af den opfattelse, at appelkammeret i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 50 skulle have afholdt et yderligere forhandlingsmøde for at give de øvrige parter adgang til at undersøge de dokumenter, som sagsøgeren agtede at fremlægge med henblik på at bevise, at klagen kunne antages til realitetsbehandlingen. Sagsøgeren har i den forbindelse bemærket, at forhandlingsmødet efter ordlyden af gennemførelsesforordningens artikel 50 er det trin i sagsforløbet, hvor bevisoptagelsen foregår. Sagsøgeren har udledt heraf, at appelkammeret under anvendelsen af princippet om god forvaltningsskik skal tillade fremlæggelse af alle bevismidler, som parterne anser for nødvendige, eller, hvis dette ikke er muligt, afholde et yderligere forhandlingsmøde som udtrykkeligt foreskrevet i gennemførelsesforordningen.

45 Selv om fællesskabsinsitutionerne har et vist skøn ved udøvelsen af deres beføjelser, forholder det sig ifølge sagsøgeren ikke desto mindre sådan, at denne beføjelse skal bringes i balance med princippet om påpasselighed og om god forvaltningsskik, som pålægger dem at træffe afgørelsen med fuldt kendskab til sagen. Det fremgår således af fast retspraksis, at i de tilfælde, hvor fællesskabsinstitutionerne har en skønsbeføjelse, er overholdelsen af de garantier, som er foreskrevet i fællesskabsretten vedrørende den administrative sagsbehandling, herunder kravet om, at den kompetente institution omhyggeligt og upartisk skal undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag, af grundlæggende betydning.

46 Hvis konstateringen af, at sagsøgeren ikke er klageberettiget i forhold til tildelingsafgørelsen, fratager sagsøgeren dennes eneste effektive retsmiddel, det være sig efter fællesskabsretten eller national ret, burde appelkammeret efter sagsøgerens opfattelse have givet forbundet lejlighed til løse spørgsmålet om klagens antagelse til realitetsbehandling, hvorom appelkammeret havde tvivl.

47 EF-Sortsmyndigheden har anført, at appelkammeret ikke var forpligtet til at tillade fremlæggelse dokumenter, hvilket sagsøgeren havde anmodet om, fordi disse dokumenter var uden betydning for bedømmelsen af sagsøgerens klageberettigelse, da forbundet havde indgivet klagen i eget navn og ikke i bestemte individuelle producenters navne. Det ville være i strid med de processuelle garantier at tillade fremlæggelse af disse dokumenter, idet det væsentligt ville ændre klagen på forhandlingsmødestadiet. Det er endvidere EF-Sortsmyndighedens opfattelse, at eftersom appelkammeret har anerkendt, at leverandører af materiale af sorten Nadorcott kan anse sig for berørt af tildelingsafgørelsen, ville fremlæggelsen af en kontrakt mellem Geslive og Anecoop vedrørende betaling af vederlag på forhandlingsmødet ikke have haft nogen betydning for bedømmelsen af sagsøgerens klageberettigelse. Reglerne om proceduren for appelkammeret hindrede endvidere ikke sagsøgeren i at fremsætte skriftlige bemærkninger til det af intervenienten i indlæg af 29. juli 2005 og af EF-Sortsmyndigheden i indlæg af 15. september 2005 anførte om, at klagen måtte afvises fra realitetsbehandling. EF-Sortsmyndigheden har endelig anført, at afgørelsen om, hvorvidt det ville være hensigtsmæssigt at afholde endnu et forhandlingsmøde, bør kunne træffes uafhængigt af appelkammeret ud fra procesøkonomiske hensyn.

48 Hertil kommer ifølge intervenienten, at appelkammeret med rette afviste sagsøgerens begæring om fremlæggelse af nye dokumenter, da det ville medføre afholdelsen af et nyt forhandlingsmøde i strid med princippet om afholdelsen af et forhandlingsmøde i gennemførelsesforordningens artikel 50.

— Rettens bemærkninger

49 Der skal indledningsvis erindres om, at sagsøgeren på forhandlingsmødet for appelkammeret principalt fremsatte begæring om udsættelse for at forberede en fuldstændig dokumentation for, at forbundets medlemmer var umiddelbart og individuelt

berørt af tildelingsafgørelsen, med henblik på senere fremlæggelse for appelkammeret. Subsidiært fremsatte sagsøgeren begæring om tilladelse til på forhandlingsmødet at fremlægge den ufuldstændige dokumentation, som dens repræsentanter havde medbragt, der bestod i fuldmagter til på vegne af individuelle producenter at indgive klage over tildelingsafgørelsen og en kontrakt mellem kooperativet Anecoop og Geslive om betaling af vederlag for udnyttelsen af sorten Nadorcott.

50 Hvad for det første angår den påståede tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 50, skal det påpeges, at bestemmelsens stk. 1 og 2 foreskriver en hurtig afvikling af klagesager ved en mundtlig forhandling, som der indkaldes til hurtigst muligt, og som foregår på ét og samme forhandlingsmøde. Det følger af samme artikels stk. 3, at en part kun kan fremsætte begæring om yderligere forhandlingsmøder, når dette er nødvendigt på grund af ændrede omstændigheder, der er indtrådt under eller efter forhandlingsmødet.

51 Det skal i den forbindelse først og fremmest fastslås, at de dokumenter, som sagsøgeren agtede at fremlægge, ikke er begrundet i omstændigheder, som har ændret sig under eller efter forhandlingsmødet. Kontrakten og de fuldmagter, som sagsøgeren ville fremlægge på forhandlingsmødet, er helt klart dokumenter, der forelå inden det nævnte forhandlingsmøde. Under alle omstændigheder kan hverken disse dokumenter eller de supplerende fuldmagter, som sagsøgeren ønskede at fremlægge efter forhandlingsmødet, anses for at udgøre ændrede omstændigheder i sagen. EF-Sortsmyndigheden og intervenienten har med rette påpeget for det første, at sagsøgeren indgav klagen i eget navn, hvilket forbundet ikke under sagens behandling kan udskifte med andre personer, som ikke har indgivet klage inden for de fastsatte frister. For det andet bidrager kontrakten ikke med nye oplysninger, fordi, som appelkammeret har påpeget, den blot understreger, at individuelle mandarinproducenter og eventuelt Anecoop skal betale vederlag for levering og brug af den beskyttede sort. Denne forpligtelse følger imidlertid direkte af sortsbeskyttelsessystemet og blev lagt uprøvet til grund af appelkammeret.

52 For det andet bemærkes, at selv om det påståede bevismateriale måtte være relevant, havde sagsøgeren en frist på flere måneder mellem indgivelsen af intervenientens og EF-Sortsmyndighedens indlæg og forhandlingsmødet. Sagsøgeren havde i denne periode lejlighed til at indsamle og fremsende dokumenterne, eller i det mindste anmode appelkammeret om at beramme forhandlingsmødet således, at alle bevismidler kunne behandles i ét og samme forhandlingsmøde. Der er således intet, der taler imod, at bevisoptagelsen kunne have foregået i ét og samme forhandlingsmøde, hvis sagsøgeren havde udvist den fornødne påpasselighed vedrørende forberedelsen af forhandlingsmødet.

53 Det følger heraf, at da der efter sagens omstændigheder ikke er grundlag for at afholde et yderligere forhandlingsmøde i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 50, har appelkammeret ikke tilsidesat denne bestemmelse ved at afslå sagsøgerens begæringer.

54 Hvad for det andet angår den påståede tilsidesættelse af principperne om påpasselighed og om god forvaltningsskik skal det bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremført andre omstændigheder, der indebærer en tilsidesættelse af disse principper, end at appelkammeret ikke har tilladt fremlæggelse af de bevismidler, som sagsøgerens repræsentanter havde medbragt på forhandlingsmødet, eller som den ønskede at fremlægge senere. Det fremgår af det foregående, at appelkammeret ikke er forpligtet efter gennemførelsesforordningens artikel 50 til at tillade parterne at fremlægge alle de bevismidler, som de finder nødvendige. Tværtimod skal appelkammeret af hensyn til en god forvaltning ifølge bestemmelsen alene tillade bevismidler, der kræver afholdelse af et yderligere forhandlingsmøde, hvis det drejer sig om relevante elementer begrundet i omstændigheder, der har ændret sig under eller efter forhandlingsmødet.

55 Det er ligeledes blevet fastslået, at det i denne sag ikke er påvist, at de beviser, som sagsøgeren ønsker, at appelkammeret skal tage stilling til, er begrundet i omstændigheder, som har ændret sig under eller efter forhandlingsmødet (jf. præmis 51 ovenfor). Endvidere er de tilbudte beviser ikke relevante for sagen (jf. præmis

52 ovenfor), og de er ikke fremlagt rettidigt, således at de kunne behandles i ét og samme forhandlingsmøde (jf. præmis 52 ovenfor). Under disse omstændigheder er gennemførelsesforordningens artikel 50 til hinder for, at beviserne tillades fremlagt. Det følger heraf, at appelkammeret ikke har tilsidesat principperne om påpasselighed og om god forvaltningsskik ved ikke at tillade fremlæggelse af disse beviser.

56 Følgelig må det andet led forkastes.

57 Det følger af det anførte, at det første anbringende forkastes.

Det andet anbringende vedrørende fejlagtig bedømmelse af sagsøgerens klageberettigelse

58 Det andet anbringende består af to led vedrørende dels, at sagsøgeren samt dennes medlemmer er individuelt berørt af tildelingsafgørelsen, dels en påstået mangel på effektiv domstolsbeskyttelse.

Det første led om, at sagsøgeren og dennes medlemmer er individuelt berørt af tildelingsafgørelsen

— Parternes argumenter

59 For det første har sagsøgeren kritiseret appelkammeret for at fokusere på den omstændighed, at sagsøgeren er et forbund og have set bort fra dens medlemmers

klageberettigelse. Det skal ikke kun prøves, om sagsøgeren selv er berettiget til at klage over tildelingsafgørelsen, men det burde også have været prøvet, om sagsøgerens medlemmer eller medlemmernes medlemmer (i nærværende sag Copal de Algemesi, medlem af Anecoop) er klageberettigede. I den anfægtede afgørelse tog appelkammeret imidlertid ikke hensyn til Rettens praksis, hvorefter virksomhedssammenslutninger også har kompetence til at nedlægge påstand om annullation af retsakter, når deres medlemmer individuelt kan anlægge annullationssøgsmål.

60 For det andet har sagsøgeren anført, at appelkammeret uretmæssigt har gjort sagsøgerens klageberettigelse afhængig af, at alle sagsøgerens medlemmer var klageberettigede. Appelkammeret har således lagt vægt på, at kun visse af sagsøgerens medlemmer er berørt af tildelingsafgørelsen i deres egenskab af producenter, mens andre ikke er berørt. I henhold til retspraksis har imidlertid sammenslutninger med mindst et medlem, der selv har kompetence til at anlægge sag, søgsmålskompetence.

61 For det tredje har sagsøgeren bestridt appelkammerets opfattelse vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren reelt repræsenterer de omhandlede producenters almindelige interesser. Appelkammeret har ifølge sagsøgeren overset det forhold, at sagsøgeren gjorde indsigelse mod sortsbeskyttelsen af Nadorcott på vegne af alle de producenter, der er medlemmer af kooperativerne, da forbundet i overensstemmelse med artikel 2, litra a), i sine vedtægter repræsenterer alle foreninger af kooperativer, der ikke har rejst indvendinger imod indgivelse af klagen, og som selv repræsenterer kooperativerne. Det fremgår endvidere af retspraksis, at samtlige medlemmer af en sammenslutning formodes at have bemyndiget sammenslutningen til at handle på deres vegne, hvis dette fremgår af vedtægterne, og hvis medlemmerne ikke har rejst indvendinger herimod.

62 For det fjerde har sagsøgeren anført, at appelkammeret begik en fejl ved at fastslå, at tildelingsafgørelsen ikke berører sagsøgeren individuelt, eftersom forbundet ikke har visse egenskaber, som er særlige for det, eller at det er i en faktisk situation, der adskiller det fra alle andre. Det fremgår af retspraksis, at denne betingelse er opfyldt, når en virksomheds retsstilling påvirkes af den anfægtede retsakt på grund af visse

egenskaber, som er særlige for virksomheden, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller den fra alle andre og individualiserer den på lignende måde som en retsakts adressat. Det forhold, at retsakten frembringer virkninger i forhold til samtlige berørte erhvervsdrivende, er ikke til hinder for, at der iblandt dem kan være nogle, der er individuelt berørte.

63 Hvad for det første angår sagsøgerens egenskab af leverandør af plantemateriale er virkningen af tildelingsafgørelsen, at alle, der ønsker at deltage i reproduktionen eller leveringen af plantemateriale, skal være i besiddelse af en licens, udstedt af indehaveren. Det skal derfor undersøges, om sagsøgerens medlemmers retsstilling er påvirket anderledes end andre reproducenter og leverandører af plantemateriale. Tildelingsafgørelsen har imidlertid tvunget visse af sagsøgerens medlemmer, der leverer sorten Nadorcott, til at indstille leveringen, til stor skade for de pågældende, hvilket adskiller dem fra andre leverandører af plantemateriale. Selv om appelkammeret i den anfægtede afgørelse omtalte, at Anecoop leverer dette materiale, udelod det efterfølgende denne oplysning og fokuserede på det forhold, at sagsøgeren ikke selv leverede plantemateriale. En undersøgelse af Anecoops forhold ville imidlertid have vist, at sagsøgeren var klageberettiget i forhold til at kræve tildelingsafgørelsen annulleret.

64 Hvad for det andet angår sagsøgerens egenskab af producent har sagsøgeren mindet om, at forbundet ikke har påstået at repræsentere producenternes almindelige interesser til støtte for påstanden om, at den er individuelt berørt. Sagsøgeren har tværtimod anført, at forbundet er klageberettiget, fordi det repræsenterer interesserne for de medlemmer, der er umiddelbart berørt i deres egenskab af producenter. Sagsøgeren har påpeget, at eftersom 90% af de selskaber, der behandler sorten Nadorcott, er etableret i Valencia, kan det ikke med rimelighed antages, at tildelingsafgørelsen har samme virkninger for sagsøgeren som for andre forbund af producenter og kooperativer i Fællesskabet. De omhandlede kooperativer distribuerer nemlig over halvdelen af citrusfrugterne fra Valencia, og da de næsten alle sammen er med i sagsøgerens forbund, er hovedparten af de personer, der er berørt af tildelingsafgørelsen, at finde blandt sagsøgerens medlemmer.

65 Da så godt som hele produktionen af Nadorcottsorten kommer fra Valencia, indebærer den omstændighed, at tildelingsafgørelsen har den virkning, at alle producenter i Fællesskabet skal betale vederlag for at dyrke sorten Nadorcott, at uden betaling af dette vederlag ville næsten hele produktionen i Valencia være ulovlig. Alene disse producenter ville nemlig være forpligtet til at betale den, der har frembragt sorten, vederlag eller destruere sine planter, hvilket ville påvirke deres konkurrencemæssige situation på markedet på tidspunktet for markedsføringen. Det vil derfor være ukorrekt at hævde, at tildelingsafgørelsen påvirker sagsøgerens medlemmer på samme måde som alle andre producenter, der fremover vil dyrke den omhandlede sort, da sagsøgerens medlemmer tværtimod kan fremvise en række karakteristika, der adskiller dem fra de øvrige producenter.

66 For det tredje har sagsøgeren anført, at forbundets medlemmer har samme karakteristika som selskabet Van Zanten Plants (herefter »Van Zanten«), der har indgivet en klage til appelkammeret (sagerne A 005/2003 og A 006/2003). Van Zanten var distributør af en sortsbeskyttet plante på verdensplan, der efter virksomhedens opfattelse havde lighedspunkter med en ny sort, som EF-Sortsmyndigheden havde meddelt fællesskabsbeskyttelse, og appelkammeret havde anerkendt virksomhedens klageberettigelse. Det var nemlig appelkammerets opfattelse, at der ville opstå usikkerhed på markederne, hvis sorterne virkelig var ens, og derfor ville Van Zanten være tvunget til at forsvare sine rettigheder ved at rejse sager vedrørende krænkelse af en varemærkeret.

67 Sagsøgeren har anført, at der i denne sag er tale om en tilsvarende situation, eftersom tildelingsafgørelsen tvinger sagsøgerens medlemmer til trække deres planter op, hvis de ikke accepterer intervenientens økonomiske byrdefulde betingelser. Da sagsøgeren er repræsentant for virksomheder, der leverer materiale af sorten Afourer, en konkurrerende sort til Nadarcott, er forbundet individuelt berørt i begge tilfælde i kraft af sin egenskab af konkurrent til den virksomhed, der anmoder om beskyttelse. Appelkammeret burde i denne sag have taget hensyn til sagsøgerens funktion som forhandler og konkurrent, som det havde gjort i sagen om Van Zanten.

68 For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at appelkammeret urigtigt har afvist anvendelsen af fællesskabsrettens regler om statsstøtte på denne sag. Sagsøgeren har anført, at proceduren for indsigelse mod sortsbeskyttelse ikke er så grundlæggende forskellig fra proceduren om statsstøtte, at retspraksis for adgangen til at anlægge sager mod beslutninger om statsstøtte vedtaget af Kommissionen ikke finder anvendelse på forbundet. Det fremgår af denne retspraksis, at de interesserede parter i artikel 88, stk. 2, EF også er personer, virksomheder og sammenslutninger, hvis interesser måtte være berørt af støtten, herunder konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer (jf. Domstolens dom af 14.11.1984, sag 323/82, Intermills mod Kommissionen, Sml. s. 3809, præmis 16, og af 3.5.2001, sag C-204/97, Portugal mod Kommissionen, Sml. I, s. 3175, præmis 31). Søgsmålskompetencen for virksomheder, der konkurrerer med virksomheder, der modtager statsstøtte, følger ifølge sagsøgeren ikke af særlige forhold vedrørende proceduren for kontrol med statsstøtte efter artikel 87 EF og 88 EF. Denne kompetence er derimod udslag af statsstøttens virkninger på den konkurrencemæssige situation for de aktører på markedet, der ikke modtager støtten. Der er ifølge sagsøgeren tale om en lignende situation i denne sag, hvorfor det er begrundet at anvende denne retspraksis.

69 Hertil kommer, at rettighederne for tredjemænd, der ønsker at anfægte sortsbeskyttelsen af en plante, ifølge sagsøgeren ikke er begrænset til indsigelsesproceduren i basisforordningens artikel 59. De kan ligeledes indgive klage efter artikel 67 ff., i samme forordning. Proceduren for indsigelse efter artikel 59 i basisforordningen, der kun tillader parterne at anfægte de faktiske omstændigheder, hvorpå EF-Sortsmyndigheden har baseret meddelelsen af beskyttelse, har andre formål end klageproceduren efter basisforordningens artikel 67. Appelkammeret gik ifølge sagsøgeren ved at se bort fra denne klagemulighed også imod sin egen praksis om klageberettigelse. Appelkammeret anførte i sin afgørelse vedrørende Van Zanten, at basisforordningens artikel 67 ikke fratog tredjemænd deres ret til at indgive klage efter denne bestemmelse, selv om de ikke tidligere havde fremsat en indsigelse. Appelkammeret har imidlertid ikke forklaret, hvorfor deltagelse i proceduren for tildeling af beskyttelsen er relevant i denne sag.

70 En indehaver af en beskyttet sort har ifølge sagsøgeren på samme måde som en modtager af statsstøtte en fordel over for sine konkurrenter, der påvirker dennes konkurrencemæssige stilling. Det fremgår af retspraksis, at selv om en umiddelbar konkurrent til en modtager af statsstøtte uundgåeligt vil blive berørt i sin konkurrencemæssige stilling af støtten, kan den pågældendes position på markedet ikke antages at blive væsentligt berørt, når alle landbrugere i Fællesskabet kan anses for at være konkurrenter til dem, der har modtaget støtten. I denne sag berøres de producenter, som sagsøgeren repræsenterer, i væsentlig grad i deres konkurrencemæssige stilling af beskyttelsen meddelt til sorten Nadorcott. De er ringere stillet i forhold til alle andre producenter i Fællesskabet, der ønsker at påbegynde dyrkningen af denne sort, fordi de allerede dyrkede den på tidspunktet for vedtagelsen af tildelingsafgørelsen. Ifølge sagsøgeren kan producenter, der ikke allerede er i besiddelse af mandarintræer af denne sort, uden alvorlige konsekvenser for deres økonomiske aktiviteter vælge en anden sort, hvis de ikke finder, at indehaverens licensbetingelser er acceptable. I modsætning hertil må de producenter, der allerede har træer af denne sort på deres bedrift, rive deres planter op. Da sådanne træers »levetid« er ca. 20 år, har næsten ingen af producenterne endnu fået afkast af deres dyrkning. Følgelig er situationen for sagsøgerens medlemmer ikke sammenlignelig med andre producenters, og tildelingsafgørelsen har i væsentlig grad berørt deres konkurrencemæssige stilling.

71 Hvad endelig angår retspraksis, hvorefter det kræves, at en sagsøger skal have deltaget i den forudgående administrative procedure for at have kompetence til at anlægge søgsmål med påstand om annullation af en kommissionsbeslutning om statsstøtte, har sagsøgeren anført, at sagen ved appelkammeret ligeledes er en administrativ procedure. Som del af et administrativt organ med kompetence på området for sortsbeskyttelse af planter er appelkammeret ikke en ret. En klage over en afgørelse truffet af EF-Sortsmyndigheden er dermed et led i den administrative procedure, der fører til sortsbeskyttelse af en plante. Sagsøgeren har således deltaget i den administrative procedure.

72 EF-Sortsmyndigheden har indledningsvis anført, at formuleringen af basisforordningens artikel 68 er identisk med artikel 230 EF. Den har derfor anført, at bedømmelsen af dette anbringende skal baseres på fortolkningen i retspraksis af begrebet

»individuelt berørt person« i artikel 230 EF. Ifølge retspraksis har en branchesammenslutning, der er dannet for at varetage sine medlemmers interesser, søgsmålskompetence, når den er individualiseret, fordi dens egne interesser som sammenslutning er berørt, når den repræsenterer personer, der selv har søgsmålskompetence, og når en forskrift udtrykkeligt indrømmer den en række processuelle rettigheder.

73 EF-Sortsmyndigheden har for det første anført, at ifølge retspraksis er en sagsøger ikke individuelt berørt af en foranstaltning, når den pågældendes situation ikke er taget i betragtning ved vedtagelsen af foranstaltningen, der følgelig berører sagsøgeren på samme måde som alle andre, der befinder sig i samme situation som sagsøgeren. Det er i denne sag ikke bevist, at sagsøgeren er leverandør af plantemateriale, og under alle omstændigheder har sagsøgeren ikke særegne karakteristika eller påvist omstændigheder, der skiller forbundet ud fra andre leverandører af plantemateriale.

74 EF-Sortsmyndigheden har for det andet anført, at ifølge sagsøgerens vedtægter er det foreningerne for kooperativer, der er de umiddelbare medlemmer af sagsøgeren, og ikke kooperativerne selv eller mandarinproducenterne. Sagsøgeren kan således med rette hævde at repræsentere foreningerne for kooperativernes interesser, men forbundet har ikke anført noget, der viser, at disse foreninger, som blot varetager deres medlemmers almindelige interesser, er individuelt berørte. Endvidere har sagsøgeren, for så vidt som visse af forbundets medlemmer kan levere plantemateriale, ikke anført særlige karakteristika, der kan adskille dem fra andre leverandører. For så vidt angår de individuelle producenter har EF-Sortsmyndigheden bemærket, at sagsøgeren har indgivet klagen i eget navn, og forbundets vedtægter indeholder intet, der giver anledning til at antage, at det er bemyndiget til at anlægge sager ved domstolene for at varetage visse bestemte mandarinproducenters interesser. Endvidere adskiller visse bestemte mandarinproducenters interesser sig fra de almindelige interesser for de kooperativer, som sagsøgeren kan repræsentere. Endelig er producenterne af Nadarcott-sorten — indirekte medlemmer af sagsøgeren — kun berørt af en objektiv omstændighed, hvorved de ikke adskiller sig fra andre producenter af den pågældende sort, eftersom forpligtelsen til at betale vederlag for dyrkningen af den nu beskyttede sort følger direkte af Fællesskabets system for sortsbeskyttelse.

Det følger navnlig af retspraksis, at det ikke er tilstrækkeligt, at en retsakt har større økonomiske følger for nogle operatører end for andre operatører på området, for at førstnævnte kan anses for individuelt berørte af retsakten.

75 EF-Sortsmyndigheden har for det tredje anført, at basisforordningen, særligt artikel 59, indrømmer parterne, der er involveret i sagen om meddelelse af sortsbeskyttelse ved EF-Sortsmyndigheden, en række processuelle rettigheder. Den har henledt opmærksomheden på, at sagsøgeren havde kendskab til ansøgningen om beskyttelse, offentliggjort i *EF-Sortsmyndighedens Officielle Tidende den* 26. februar 1996, uden at gøre indsigelse herimod. Sagsøgeren kunne derfor ikke være individuelt berørt på grund af processuelle rettigheder, som forbundet kunne have erhvervet ved at deltage i denne procedure. Proceduren i basisforordningens artikel 59 ville i øvrigt være uden mening, hvis de, som ønsker at gøre indsigelse mod meddelelsen af sortsbeskyttelse for en plantesort, i stedet for at fremsætte deres bemærkninger under den administrative sagsbehandling, kan afvente afslutningen af sagen ved EF-Sortsmyndigheden, og derefter indgive klage med påstand om, at den meddelte beskyttelse er ugyldig. Endelig er der en grundlæggende forskel mellem situationen for Van Zanten, der var enedistributør for indehaveren af en hos EF-Sortsmyndigheden registreret sort, der var i direkte konkurrence med en sort, der var meddelt beskyttelse, og situationen for sagsøgeren, der ikke gør gældende, at forbundet selv eller dets medlemmer har registrerede subjektive rettigheder, der er beskyttede.

76 Intervenienten har nærmere bestemt gjort samme argumenter gældende som EF-Sortsmyndigheden.

— Rettens bemærkninger

77 Det skal indledningsvis konstateres, at eftersom tildelingsafgørelsen ikke var tilstillet sagsøgeren, skal denne efter basisforordningens artikel 68 være umiddelbart og individuelt berørt af afgørelsen for at være berettiget til at klage til appelkammeret.

78 Det bemærkes i den forbindelse for det første, at den spanske og italienske udgave af basisforordningens artikel 68 foreskriver henholdsvis, at de personer, der er berettigede til at klage, er dem, der er »directa y personalmente« og »direttamente e personalmente« berørte. Den engelske, tyske, portugisiske, danske, maltesiske, nederlandske, polske, svenske og græske udgave er derimod i overensstemmelse med ordlyden af den franske udgave »directement et individuellement«. Der erindres i den forbindelse om, at det på grund af nødvendigheden af en ensartet fortolkning af fællesskabsforordningerne er udelukket, at en bestemmelses ordlyd betragtes isoleret, og at det i tvivlstilfælde kræves, at fortolkningen og anvendelsen sker i lyset af udgaverne på de andre sprog (jf. præmis 33 ovenfor). Det må således antages, at den spanske og italienske udgave ikke tillægger denne passus en anden betydning end de øvrige sprogudgaver, og den skal fortolkes og anvendes i lyset af udgaverne på de andre sprog (jf. herved dommen i sagen Ebony Maritime og Loten Navigation, præmis 29-31).

79 Følgelig skal formuleringen i basisforordningens artikel 68 anses for identisk med formuleringen i artikel 230, stk. 4, EF. Da formuleringen imidlertid allerede har været genstand for Domstolens fortolkning (dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 414, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223), finder Retten, at begrebet »en individuelt berørt person« skal fortolkes ensartet, i det omfang det ikke er i strid med systematikken i basisforordningen.

80 I den forbindelse bemærkes for det andet, at basisforordningens artikel 59, stk. 1, tillader enhver over for EF-Sortsmyndigheden at fremsætte skriftlig indsigelse mod meddelelse af sortsbeskyttelse, og at bestemmelsens stk. 2 bestemmer, at indsigeren foruden ansøgeren er part i godkendelsessagen. Endvidere bestemmer basisforordningens artikel 59, stk. 5, udtrykkeligt, at EF-Sortsmyndigheden kan træffe afgørelser om indsigelser sammen med afgørelser om afslag på meddelelse af EF-sortsbeskyttelse, afgørelser om meddelelse af EF-sortsbeskyttelse eller afgørelser om sortsbetegnelse. Det følger af basisforordningens artikel 67, stk. 1, at afgørelser om indsigelser kan påklages til appelkammeret. Da indsigerne således er de personer,

som afgørelserne er rettet til, jf. basisforordningens artikel 68, kan enhver person, der ønsker at gøre indsigelse mod meddelelsen af sortsbeskyttelse, indgive klage til appelkammeret i kraft af sin deltagelse i den administrative procedure.

81 Endvidere kan enhver person i henhold til basisforordningens artikel 20 og 21 efter meddelelse af sortsbeskyttelse og uafhængigt af indgivelsen af en klage til appelkammeret opfordre EF-Sortsmyndigheden til at erklære sortsbeskyttelsen ugyldig eller til at ophæve sortsbeskyttelsen under henvisning til, at beskyttelsen er meddelt for en sort, der ikke opfylder de materielle forudsætninger i nævnte forordnings artikel 7-10.

82 Det må under disse omstændigheder konstateres, at den af sagsøgeren anlagte brede fortolkning af begrebet »individuelt« ikke er nødvendig for at sikre tredjeparters interesser.

83 For det tredje bemærkes, at EF-Sortsmyndigheden med rette har anført, at systematikken i basisforordningen forudsætter en mere snæver fortolkning af begrebet »individuelt« end den, sagsøgeren har gjort gældende. En bred fortolkning vil nemlig tillade enhver person, der har indvendinger mod meddelelsen af sortsbeskyttelse, at gøre dennes ugyldighed gældende ved at indgive klage efter gennemførelsen af godkendelsesproceduren i stedet for at fremsætte sine bemærkninger under denne procedure, der er både lang og kompleks som følge af nødvendige tekniske undersøgelser. Følgelig vil en fortolkning som af sagsøgeren påberåbt berøve proceduren sin effektivitet, mens en fortolkning som anlagt i dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen vil tilskynde enhver interesseret person til at fremsætte sine bemærkninger under den administrative godkendelsesprocedure.

84 Retten finder på baggrund af det ovenstående, at der med henblik på afgørelsen af, om en person er individuelt berørt i basisforordningens artikel 68's forstand, skal tages udgangspunkt i dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen.

85 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren skal være berørt af tildelingsafgørelsen på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derfor individualiserer ham på lignende måde som afgørelsens adressat (jf. dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen).

86 I denne forbindelse fremgår det af retspraksis, at et annullationssøgsmål anlagt af en branchesammenslutning, som er oprettet for at varetage og repræsentere dens medlemmers interesser, kan antages til realitetsbehandling, for det første når den er individualiseret, fordi dens egne interesser som sammenslutning er berørt, navnlig fordi dens forhandlerposition er blevet berørt ved den retsakt, som påstås annulleret, for det andet når den repræsenterer interesser hos virksomheder, som selv har søgsmålskompetence, og for det tredje når en retsforskrift udtrykkeligt indrømmer den en række processuelle rettigheder (jf. Rettens kendelse af 13.12.2005, sag T-381/02, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort mod Kommissionen, Sml. II, s. 5337, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

87 Hvad for det første angår spørgsmålet, om sagsøgerens egne interesser er berørt, skal det indledningsvis bemærkes, at forbundet ikke gør gældende selv at være producent eller leverandør af plantemateriale.

88 For det andet har sagsøgeren ikke gjort gældende at være indehaver af beskyttede subjektive rettigheder, der er registreret nationalt eller på fællesskabsniveau. Sagsøgeren er dermed ikke berørt som rettighedsindehaver og befinder sig ikke i en situation, der en sammenlignelig med Van Zantens.

89 For det tredje må det vedrørende sagsøgerens klagepunkt om, at forbundets forhandlerposition er berørt af tildelingsafgørelsen, konstateres, at det ikke har underbygget sin påstand.

90 Eftersom det fremgår af det foregående, at de af sagsøgeren påberåbte omstændigheder ikke godtgør, at sagsøgerens egne interesser er berørt af tildelingsafgørelsen, er det endelig uden betydning at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren befinder sig i en anden situation end andre lignende forbund i Fællesskabet. Under alle omstændigheder er det forhold, at 90% af de selskaber, der behandler den omtvistede sort, ifølge sagsøgeren er etableret i Valencia, ikke i sig selv tilstrækkeligt til at adskille sagsøgeren fra andre forbund i forhold til tildelingsafgørelsen. Det er ikke tilstrækkeligt, at en foranstaltning har større økonomiske følger for nogle operatører end for andre operatører på området, for at førstnævnte kan anses for individuelt berørte af foranstaltningen (jf. i denne retning Rettens kendelse af 23.11.1999, sag T-173/98, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. II, s. 3357, præmis 50, og retspraksis nævnt i præmis 102 og 103 nedenfor).

91 Følgelig har sagsøgeren ikke påvist, at forbundets egne interesser som forbund var berørt af tildelingsafgørelsen.

92 Hvad for det andet angår det tilfælde, at sagsøgeren måtte repræsentere virksomheder, der selv har søgsmålskompetence, må der tages stilling til, dels om sagsøgeren ifølge sine vedtægter repræsenterer sine medlemmers interesser under klagen ved appelkammeret, dels om disse medlemmer er søgsmålsberettigede (jf. i denne retning kendelsen i sagen Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort mod Kommissionen, præmis 61).

93 Hvad angår sagsøgerens medlemmer og deres interesser skal der indledningsvis erindres om, at disse medlemmer i medfør af artikel 4 i sagsøgerens vedtægter kan være foreninger af landbrugskooperativer i provinserne Alicante, Castellón og Valencia, der opfylder visse kriterier. Det følger endvidere af artikel 2 i sagsøgerens vedtægter, at sagsøgeren repræsenterer sine medlemmer. Sagsøgeren kan følgelig repræsentere interesserne hos foreninger af landbrugskooperativer, der er sagsøgerens medlemmer.

94 Hvad angår spørgsmålet, om sagsøgerens medlemmer ville være klageberettigede, må det konstateres, at sagsøgeren hverken for appelkammeret eller for retten har fremlagt beviser, der godtgør, at de pågældende var individuelt berørte af tildelingsafgørelsen. I den forbindelse erindres om, at det drejer sig om foreninger af landbrugskooperativer, der ikke selv producerer mandariner, men som har til formål at varetage interesserne for deres egne medlemmer, landbrugskooperativerne. Selv om sagsøgeren i sit skriftlige indlæg har anført, at kooperativet Anecoop er blandt forbundets medlemmer og leverer plantemateriale til producenterne, har sagsøgeren i retsmødet erkendt, at Anecoop ikke er medlem af sagsøgeren, men medlem af en forening af landbrugskooperativer, der selv er medlem af sagsøgeren. Sagsøgeren har endvidere ikke frembragt forhold, der godtgør, at tildelingsafgørelsen berørte denne leverandør anderledes end alle andre leverandører af plantemateriale. Det må derfor konstateres, at Anecoop kun er berørt af tildelingsafgørelsen som følge af en objektiv faktisk omstændighed, der ikke adskiller kooperativet fra andre leverandører af plantematerialet på området.

95 Det bemærkes ligeledes, at sagsøgeren ikke har fremlagt nogen beviser, der godtgør, at forbundets medlemmer befandt sig i en situation, der er sammenlignelig med Van Zantens, eller at de deltog i proceduren for tildeling af sortsbeskyttelse.

96 Sagsøgeren har derfor ikke påvist, at forbundets medlemmer ville være berettigede til at indgive klage til appelkammeret over tildelingsafgørelsen.

97 For det andet, og for så vidt som sagsøgeren tillige har henvist til, at individuelle mandarinavlere, der er medlemmer af kooperativer, som igen er medlemmer af foreninger af kooperativer, der selv er medlemmer af sagsøgeren, også er berørte, bemærkes, at hverken kooperativerne selv eller de individuelle mandarinproducenter ifølge artikel 4 i sagsøgerens vedtægter kan være medlemmer af sagsøgeren. Det fremgår endvidere af artikel 2 i de nævnte vedtægter, at sagsøgerens formål er begrænset til fremme af forbundets medlemmers interesser. Det fremgår således ikke af sagsøgerens vedtægter, at forbundet er bemyndiget til at anlægge sager ved domstolene for at forsvare visse bestemte mandarinproducenters interesser, der er

indirekte medlemmer af sagsøgerens egne medlemmer. For så vidt som sagsøgeren mener, at det følger af i Spanien gældende love og dekreter, at forbundet er beføjet til at repræsentere sine medlemmers medlemmer, bemærkes, at sagsøgeren først har gjort dette argument gældende for Retten, og at disse love og dekreter ikke figurerer blandt sagens akter. Endvidere har EF-Sortsmyndigheden med rette bemærket, at interesserne for foreningerne af kooperativer, som sagsøgeren i henhold til artikel 2 i sine vedtægter kan repræsentere, ikke kan formodes at være identiske med visse individuelle producenters interesser.

98 Sagsøgeren har i den forbindelse bestridt appelkammerets krav om, at alle forbundets medlemmer skulle være klageberettigede, da det fremgår af retspraksis, at sammenslutninger med mindst et medlem, der selv har søgsmålskompetence, er kompetente til at rejse en klagesag. Det bemærkes i den forbindelse, at appelkammeret undersøgte, om de individuelle producenter var berørt, med henblik på at fastlægge, om de alle havde fælles interesser, som sagsøgeren eventuelt kunne varetage i henhold til sine vedtægter. Efter at have fundet, at dette ikke var tilfældet, fordi producenterne kan have forskellige interesser, begrænsede appelkammeret sig til blot at udtale, at det var i tvivl med hensyn til, om sagsøgeren repræsenterer producenternes almindelige interesser som kategori. Følgelig må det, modsat det af sagsøgeren anførte, konstateres, at appelkammeret ikke krævede, at alle sagsøgerens medlemmer var klageberettigede.

99 Endelig skal der også erindres om, at sagsøgeren indgav klagen i eget navn og ikke på vegne af bestemte mandarinproducenter.

100 Det må derfor fastslås, at sagsøgeren ikke i denne sag kan anses for at repræsentere de individuelle mandarinproducenters interesser for appelkammeret.

101 Det bemærkes ydermere for fuldstændighedens skyld, at de enkelte mandarinproducenter ikke er individuelt berørt af tildelingsafgørelsen.

102 Det bemærkes i den forbindelse, at selv om afgørelsen frembringer virkninger i forhold til de pågældende producenter i almindelighed, er det ikke udelukket, at afgørelsen berører visse af dem individuelt (jf. Rettens kendelse af 30.4.2003, sag T-154/02, Villiger Söhne mod Rådet, Sml. II, s. 1921, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis). Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt, at en foranstaltning har større økonomiske følger for nogle operatører end for andre operatører på området, for at førstnævnte kan anses for individuelt berørt af foranstaltningen (jf. i denne retning kendelsen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 50). Selv i det tilfælde, hvor en sagsøger måtte blive anset for den eneste, der berøres i et bestemt geografisk område, og for hovedproducenten eller leverandøren af produktet i et land eller et bestemt geografisk område, ville denne ikke være klageberettiget (jf. herved Domstolens dom af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207, præmis 13 og 14, og Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 341, præmis 64-66).

103 Det forhold, at tildelingsafgørelsen har større økonomiske følger for nogle operatører end for andre operatører på området, fordi de pågældende allerede har plantet træer af den nu beskyttede sort, og at 90% af de berørte producenter befinder sig i det geografiske område Valencia, er således ikke tilstrækkeligt til at individualisere dem. De producenter, som sagsøgeren hævder at repræsentere, er kun berørt af forpligtelsen til at betale vederlag på grund af en objektiv faktisk situation, der ikke adskiller dem fra andre producenter af sorten, da denne forpligtelse følger direkte af Fællesskabets system for sortsbeskyttelse. Hertil kommer, at de omhandlede producenters aktiviteter kan udføres af enhver på nuværende tidspunkt eller i fremtiden.

104 Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren ikke har fremlagt beviser, der godtgør, at de producenter og leverandører af plantemateriale, som forbundet hævder at

repræsentere, har deltaget i tildelingsproceduren, eller at de befinder sig i en situation, der er sammenlignelig med Van Zantens. Navnlig den omstændighed, at tildelingsafgørelsen kan tvinge producenterne til at rive deres træer op og påvirke deres mulighed for levere materiale af Afourersorten, der er en konkurrent til Nadorcott, hvis de ikke accepterer at betale vederlag, påviser ikke eksistensen af særlige egenskaber eller en faktisk situation, der adskiller dem fra andre producenter eller leverandører, der befinder sig i samme faktiske situation. De konkurrencemæssige forhold, som sagsøgeren har gjort gældende i den forbindelse, er endvidere ikke sammenlignelige med omstændighederne i Van Zanten-sagen, hvis subjektive beskyttede rettigheder var anfægtet.

105 Det følger af det foregående, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at forbundet repræsenterer interesserne for producenter eller leverandører af plantemateriale, der selv er klageberettigede.

106 Hvad for det tredje angår retlige forskrifter, der udtrykkeligt indrømmer sagsøgeren en række processuelle rettigheder, bemærkes først, at sagsøgeren ganske vist henviser til basisforordningens artikel 59, men kun for at anføre, at denne bestemmelse tjener andre formål end basisforordningens artikel 67 ff., og at indgivelsen af en klage ikke er betinget af deltagelse i tildelingsproceduren.

107 For det andet tager sagsøgeren fejl med hensyn til de processuelle rettigheders oprindelse, hvoraf forbundet udleder sin berettigelse til at indgive klage til appelkammeret. Da det drejer sig om klagens antagelse til realitetsbehandling ved appelkammeret, kan de omhandlede processuelle rettigheder, der skal beskyttes, kun være rettigheder, der følger af den forudgående administrative procedure, der førte til meddelelsen af sortsbeskyttelse. Da sagsøgeren ikke deltog i denne procedure, kan forbundet ikke påberåbe sig processuelle rettigheder, der følger af proceduren.

108 For det tredje påberåber sagsøgeren sig i denne sag også retspraksis på statsstøtteområdet, hvorefter de interesserede parter i artikel 88, stk. 2, EF ikke kun er de virksomheder, der modtager en støtte, men også personer, virksomheder og sammenslutninger, hvis interesser måtte være berørt af støtten, herunder konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer (jf. præmis 68 ovenfor). Sagsøgerens henvisning til retspraksis på statsstøtteområdet er imidlertid ikke relevant for sagen her.

109 Der skal i den forbindelse erindres om, at denne retspraksis kun finder anvendelse, når den, der har anlagt sagen, med søgsmålet ønsker at beskytte de processuelle rettigheder, der tilkommer den pågældende ifølge artikel 88, stk. 2, EF (Domstolens dom af 13.12.2005, sag C-78/03 P, Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, Sml. I, s. 10737, præmis 35), og som Kommissionen angiveligt fratog den pågældende ved ikke at indlede den formelle undersøgelsesprocedure. Basisforordningens artikel 59, 67 og 68 giver imidlertid videregående rettigheder end dem, der er anerkendt i retspraksis, nævnt ovenfor i præmis 68, idet de indrømmer enhver, der har fremsat skriftlig indsigelse mod meddelelse af EF-sortsbeskyttelse under den administrative procedure, ret til at indgive klage til appelkammeret (jf. præmis 80 ovenfor). Da udøvelsen af de processuelle rettigheder udelukkende er betinget af, at sagsøgeren handler rettidigt, finder retspraksis på statsstøtteområdet ikke anvendelse i denne sag.

110 For fuldstændighedens bemærkes vedrørende sagsøgerens henvisning til, at en påstået konkurrencemæssig situation begrunder en analog anvendelse af den i præmis 68 ovenfor nævnte retspraksis, at sagsøgeren ikke har fremlagt beviser, der godtgør, at sagsøgeren er konkurrent til indehaveren af sortsbeskyttelsen.

111 På grundlag af ovenstående må første led forkastes.

Det andet led vedrørende mangel på effektiv domstolsbeskyttelse

— Parternes argumenter

112 Påklage i henhold til basisforordningens artikel 67 er ifølge sagsøgeren forbundets eneste effektive middel mod tildelingsafgørelsen. Efter klagefristens udløb kan EF-Sortsbeskyttelsen ikke længere anfægtes af nogen myndigheder eller nationale domstole. I Van Zanten-sagen var dette en af de grunde, som appelkammeret udtrykkeligt lagde vægt på ved afgørelsen om at anerkende det nævnte selskab som klageberettiget. Domstolen har fastslået, at borgerne skal have adgang til en effektiv domstolsbeskyttelse af de rettigheder, som tilkommer dem i medfør af fællesskabsretten, idet retten til en sådan beskyttelse hører til de almindelige retsgrundsætninger, der udspringer af medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner.

113 Domstolen har ligeledes fastslået, at overholdelsen af denne rettighed efter fællesskabsretten kræver, at fysiske og juridiske personer har mulighed for efter omstændighederne at gøre gældende, at almengyldige fællesskabsretsakter er ugyldige, enten indirekte for Fællesskabets retsinstanser eller for de nationale retter. Spørgsmålet, om der eksisterer et sådant søgsmålssystem, er af afgørende betydning for bedømmelsen af betingelsen om, at en sagsøger skal være individuelt berørt, idet Domstolen har fastslået, at denne betingelse skal fortolkes i lyset af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse under hensyntagen til de forskellige omstændigheder, som kan individualisere en sagsøger.

114 Sagsøgeren anser sig for individuelt berørt, fordi der ikke findes nogen anden adgang til søgsmål for nationale domstole og Fællesskabets retsinstanser end basisforordningens artikel 67. Den anfægtede afgørelse har således ifølge sagsøgeren frataget forbundet den eneste effektive domstolsbeskyttelse, det råder over.

115 Efter EF-Sortsmyndighedens opfattelse havde sagsøgeren mulighed for at gøre indsigelse mod ansøgningen om sortsbeskyttelse, og forbundet ville sandsynligvis have været individuelt berørt, hvis det havde deltaget i indsigelsessagen. Det følger i øvrigt af retspraksis, at Fællesskabets retsinstanser ikke kan antage en sag til realitetsbehandling på grund af manglende søgsmålsadgang ved en national ret. Fællesskabets retsordens interesse består i at garantere eksistensen af et system til retlig prøvelse af administrative afgørelser. Tildelingsafgørelsen er imidlertid ikke fritaget for enhver retlig kontrol, eftersom alle, der er umiddelbart og individuelt berørt, kan anfægte afgørelsen ved appelkammeret.

— Rettens bemærkninger

116 Det fremgår af den faste retspraksis vedrørende artikel 230, stk. 4, EF, at selv om det er korrekt, at betingelsen i artiklen om, at der skal være tale om et indgreb i individuelle rettigheder, skal fortolkes i lyset af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse under hensyntagen til de forskellige omstændigheder, som kan individualisere en sagsøger, kan en sådan fortolkning ikke føre til, at der ses bort fra den omhandlede betingelse, som er udtrykkeligt fastsat i traktaten, uden at man derved ville overskride de beføjelser, Fællesskabets retsinstanser er tillagt ved traktaten (jf. Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 44, af 30.3.2004, sag C-167/02 P, Rothley m.fl. mod Parlamentet, Sml. I, s. 3149, præmis 47, og af 1.4.2004, sag C-263/02 P, Kommissionen mod Jégo-Quéré, Sml. I, s. 3425, præmis 36). Som det er fremhævet ovenfor i præmis 78-84, skal begrebet »individuelt berørt person« i basisforordningens artikel 68 anvendes i lyset af retspraksis vedrørende realitetsbehandlingen af sager anlagt i henhold til artikel 230, stk. 4, EF, og derfor finder disse overvejelser tilsvarende anvendelse i denne sag.

117 Det bemærkes i øvrigt, at efter basisforordningens artikel 59, 67 og 68 er enhver, der har fremsat en skriftlig indsigelse mod meddelelsen af sortsbeskyttelse under den administrative procedure, berettiget til at klage til appelkammeret (jf. præmis

80 ovenfor). Basisforordningens artikel 68 indrømmer endvidere samme klagemulighed for enhver, der ganske vist ikke har deltaget i denne procedure, og som ikke er adressat for afgørelsen, der er truffet ved afslutningen af proceduren, men som er berørt umiddelbart og individuelt af afgørelsen. Eftersom klage til appelkammeret tillader efterfølgende indbringelse for Fællesskabets retsinstanser, har sagsøgeren fejlagtigt påberåbt sig manglende effektiv domstolsbeskyttelse i den foreliggende sag.

118 Det følger heraf, at dette led må forkastes.

119 Det følger af det ovenstående, at det andet anbringende må forkastes.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumenter

120 Sagsøgeren har erindret om, at Domstolen har fastslået, at for en retsakt kan anses for begrundet, skal den klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Den anfægtede afgørelse opfylder ikke dette krav, idet appelkammeret ikke har taget stilling til, om kooperativet Anecoop var klageberettiget, selv om dette udøver en aktivitet, der er alvorligt berørt af den anfægtede afgørelse, hvilket appelkammeret har erkendt. Ifølge sagsøgeren skal dette forhold sammenholdes med appelkammerets afgørelse om ikke at tillade fremlæggelse af yderligere dokumenter til dokumentation for, at forbundets medlemmer var

alvorligt berørt i deres egenskab af leverandører af plantemateriale. Appelkammeret har ikke taget stilling til, om sagsøgerens medlemmer i denne egenskab var individuelt berørt af tildelingsafgørelsen. I øvrigt er appelkammerets konstatering af, at et stort antal personer kan være leverandører af plantemateriale af den sortsbeskyttede plante, og at sagsøgeren ikke adskiller sig fra andre operatører på området, ikke understøttet af dokumenter eller oplysninger.

121 Hertil kommer, at appelkammeret ved afvisningen af, at sagsøgeren var klageberettiget som producent, begrænsede sig til at konstatere, at sagsøgeren repræsenterede producenternes interesser, uden at gøre sig yderligere overvejelser. Følgelig har appelkammeret ikke begrundet denne del af sin afgørelse.

122 Endelig har appelkammeret tilsidesat sin begrundelsespligt derved, at det ikke har begrundet, hvori forskellene mellem procedurerne på statsstøtteområdet og reglerne i basisforordningen består, eller begrundet, hvorfor disse forskelle er så vigtige, at de er til hinder for, at principperne på statsstøtteområdet kan finde analog anvendelse i denne sag.

123 EF-Sortsmyndigheden og intervenienten har anfægtet sagsøgerens argumenter.

Rettens bemærkninger

124 Det bemærkes, at begrundelsespligten udgør et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra begrundelsens materielle indhold, der henhører under spørgsmålet om lovligheden af den anfægtede retsakt (jf. Domstolens dom af 22.3.2001, sag C-17/99, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 2481, præmis 35). Endvidere følger det af

fast retspraksis, at begrundelsen i henhold til artikel 253 EF klart og utvetydigt skal angive, hvilke overvejelser udstederen af akten har gjort sig. Begrundelsespligten har det dobbelte formål, dels at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den indførte foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, dels at Fællesskabets retsinstanser kan efterprøve beslutningens lovlighed (jf. Domstolens dom af 14.2.1990, sag C-350/88, Delacre m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 395, præmis 15, samt Rettens dom af 6.4.2000, sag T-188/98, Kuijer mod Rådet, Sml. II, s. 1959, præmis 36, og af 3.12.2003, sag T-16/02, Audi mod KHIM (TDI), Sml. II, s. 5167, præmis 88).

125 Det fremgår af det foregående, at den anfægtede afgørelse i denne sag gør det muligt for sagsøgeren at forsvare sine rettigheder og for Retten at foretage sin prøvelse. Appelkammeret har i øvrigt taget stilling til, om sagsøgeren var klageberettiget i forhold til Anecoops påståede aktiviteter (punkt 3, fjerde og femte afsnit, i den anfægtede afgørelses begrundelse), samt til muligheden for, om sagsøgeren kunne anses for repræsentant for de individuelle mandarinproducenter (punkt 3, ottende til tiende afsnit, i den anfægtede afgørelses begrundelse), og til muligheden for, at retspraksis på statstøtteområdet kan finde anvendelse i sagen (punkt 3, ellevte afsnit, i den anfægtede afgørelses begrundelse). Appelkammeret har redegjort for, hvorfor det ikke fandt, at disse tre forhold fandt anvendelse eller var tilstrækkelige til at gøre sagsøgeren klageberettiget. Det følger heraf, at sagsøgerens påstand om, at den anfægtede afgørelse er utilstrækkeligt begrundet, ikke kan tiltrædes.

126 Under alle omstændigheder følger det af retspraksis, at en sagsøger savner retlig interesse i at kræve annullation af en afgørelse på grund af formmangler i et tilfælde, hvor annullationen af afgørelsen kun vil medføre, at der træffes en ny afgørelse, som materielt er identisk med den annullerede (jf. Domstolens dom af 6.7.1983, sag 117/81, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2191, præmis 7, Rettens dom af 18.12.1992, sag T-43/90, Díaz García mod Parlamentet, Sml. II, s. 2619, præmis 54, og TDI-dommen, præmis 97; jf. endvidere i samme retning Rettens dom af 20.9.2000, sag T-261/97, Orthmann mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 181, og II, s. 829, præmis 33 og 35).

127 I denne sag fremgår det af analysen af det andet anbringende, at sagsøgeren ikke har fremført noget argument, der kan bevise, at forbundet er klageberettiget i basisforordningens artikel 68's forstand, og derfor vil en annullation af den anfægtede afgørelse på grund af manglende begrundelse kun medføre, at der træffes en ny identisk afgørelse. Det må derfor konstateres, at sagsøgeren ikke har retlig interesse i, at den anfægtede afgørelse annulleres på grund af en eventuel manglende begrundelse.

128 Følgelig må det tredje anbringende forkastes.

129 På denne baggrund skal EF-Sortsmyndigheden frifindes.

Sagens omkostninger

130 Ifølge Rettens procesreglements artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges forbundet at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med EF-Sortsmyndighedens og intervenientens påstande herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

1) EF-Sortsmyndigheden frifindes.

2) Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana betaler sagens omkostninger.

Forwood Pelikánová Papasavvas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 31. januar 2008.

E. Coulon N.J. Forwood

Justitssekretær Fungerende afdelingsformand

Indhold

Retsforskrifter ..... II - 37

Sagens faktiske omstændigheder ..... II - 39

Parternes påstande ..... II - 41

Retlige bemærkninger ..... II - 42

Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 49 og 50 samt af principperne om påpasselighed og om god forvaltningsskik .. II - 43

Det første led vedrørende en tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 49 samt af principperne om påpasselighed og om god forvaltningsskik ... II - 43

— Parternes argumenter ..... II - 43

— Rettens bemærkninger ..... II - 46

Det andet led vedrørende en tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 50 samt principperne om påpasselighed og om god forvaltningsskik ... II - 51

— Parternes argumenter ..... II - 51

— Rettens bemærkninger ..... II - 52

Det andet anbringende vedrørende fejlagtig bedømmelse af sagsøgerens klageberettigelse ..... II - 55

Det første led om, at sagsøgeren og dennes medlemmer er individuelt berørt af tildelingsafgørelsen ..... II - 55

— Parternes argumenter ..... II - 55

—Rettens bemærkninger ..... II - 62

Det andet led vedrørende mangel på effektiv domstolsbeskyttelse ..... II - 72

— Parternes argumenter ..... II - 72

— Rettens bemærkninger ..... II - 73

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten ..... II - 74

Parternes argumenter ..... II - 74

Rettens bemærkninger ..... II - 75

Sagens omkostninger ..... II - 77